

מסורת הש"ס

(א) [מספחה פ"ד דמדות
והספחה חלה פ"ג
(ב) [מספחה כלים ב"ק
פ"א, (ג) [חלה פ"ד
(ד) [חלה ג' :
(ה) [מספחה חלה כ' :
וגם במספחה יתכן וירושלמי
לחל פ"ד פ"ד וע' גירסה
הערוך בערך מספחה :
(ו) דברי תוס' תמיה ע"ן
רש קדושין, (ז) ש"ך לע"ב
(ח) [וע"ה מספחה פ"א :
ד"ה כ"טע"א].

גליון הש"ס

גמ' ת"ר בשלשה פ' ע"ז
דף כ"ה ע"ה תוס' ד"ה
קסבר :

הגהות הב"ח

(א) ר"י ד"ה מיבעי ליה
לנסח וכו' לז' מורח ארץ
ישראל הוא דלא תימא :
(ב) ד"ה והחיל וכו'
מכאן מחוצה לארץ :

המביא גמ' פרק ראשון גיטין

העשויה לברוח. כלומר מפני שהיא מהלכת כל עשה: **דלא מפסיק** **אזירא**. בין ספינה לארץ אין שום אור ומויא כאלעא סמיכתא דמו: **רב נחמן בר יצחק אמר**. הן מתנייתא דהמביא גמ' אי נהרות דא"י: **כולי עלמא לא פליגי**. דכאך ישראל נינהו ואע"ג דאין

ספינה גוששט דעממא דגמ' לא משום יניקה מן הקרקע הוא כמעשר וכשציעית הילכך לא שגא נהר ולא שגא יבשה: **כי פליגי בים הגדול**. שהוא מחוס מערבו של ארץ ישראל ופליגי תנאי איכא למאן דאמר שפת הים הוא גבול וים גופיה לאו א"י הוא ואיכא למאן דאמר ים גופיה מארץ ישראל: **אזירא ארץ**. מקצוע לפנות מערבית של ארץ ישראל הר ההר ובתרגום ירושלמי מתרגם הר ההר טורי אמנון ובמבי (נמכר לה) זה יהיה לכם גבול לפון מן הים הגדול תמא לנס הר ההר ש"מ הר ההר מקוע בים וההר גבול פסוי לארץ ישראל הוא וקסם הרים משופעים הם וים ששפועו רחב כמהלך יום או יומים וקאמר תנא מהיכן היא הארץ מרגל ההר או מראשו: **כל ששופע ויורד מטורי אמנון ולפנים**. לז' ארץ ישראל דהיינו לז' דרום היו ארץ ישראל דגובה ההר הוא הגבול: **מטורי אמנון ולחון**. לז' פסוי מזה לארץ: **והנסין שבים**. אי הים שנמערב רואין אותן כו': **נחל מרים**. הוא מחוס ארץ ישראל במקצוע מערבית דרומית ומחוצה לים הגדול דכתיב בגבול נגב (שם) ונסב הגבול מעמון נחלה מרים והיו תולדותיו הים. נחלאת ארץ ישראל בין הר ההר לנחל מרים זה ממערבית לפנות חוה מדרומית מערבית והים במערב וים מקום שהים נכנס לתוך ארץ ישראל מהלך ימים רבים בין הר ההר לנחל מרים ונחלה כניסה ים נסין והן מתפשטין למערב לתוך הים חון מנין מקצועות מחומי ארץ ישראל שהן הר ההר ונחל מרים הלך רואין כאילו חוט מחוט מסוף הר

ההר במערבו עד נחל מרים שהרי כל מה שנחון מקצועות הללו ארץ ישראל היא ומן החוט ולפנים כו': **ר' יסודא אומר**. כל הים שנכנע ארץ של ארץ ישראל ואפי' עד אוקיינוס למערב שהוא בסוף העולם הרי הוא כא"י שנאמר (שם) ים הגדול וגבול היא וגבול קרא יתירא הוא למימר דלף רוחב הים בכלל התחום: **והנסין שנכנעין כו'**. כלומר ואם יש לנו לחלק ננסין לא לז' מערב יש חלוק אלא לז' פסוי ולז' דרום שיש נסין בים מתפשטין לאורך הים לנפון ולדרום עד שמגיעין ומושכין חון מכנגד א"י וים ראוי למחוט החוט ממורה למערב ולהבדיל מה שכנגד ארץ א"י ומה שכנגד ארץ חוה לארץ: **ורואין כאילו חוט מחוט מקפלוריא**. עיר היושבת בחורו של הר ההר בראש גבהו שהוא מחוס לפסוי: **ועד ים אוקיינוס**. שהוא בסוף העולם למערב ומנחל מרים עד ים אוקיינוס: **מן החוט ולפנים**. לז' חבירו דהיינו לפנים כלומר בין שני החוטין היו הנסין ארץ ישראל והוא הדין למים ונסין דנקט משום דחורשין חורשין בהם ויחייב במעשר ובשביעית. והנך מרמי מתנייתא דלעיל פליגי שנכתב הגט בים הגדול להלן מחוט המחוט מטורי

אמנון עד נחל מרים מאן דאמר כמביא בארץ ישראל רבי יהודה היא דאמר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כארץ ישראל ואיך כרכנן: **מיבעי ליה לנסין**. דמן החוט ולפנים לז' מורחיו (א) דלא תימא שפת הים הוא הגבול ואפי' במקום שהוא מתפשט ונכנס לתוך בין שני מקצועות התחומין: **לא לריי קרא**. כיון שנחון התחומין הם: **סוריא**. היא ארס כובה וכנשה דוד והוספה על ארץ ישראל: **כמוכר כחולה לארץ**. ומן לקמן (דף מג:) המוכר עבדו לחוה לארץ יא' לחירות דקנסין ללוקח משום דעבד שייך במלות ואסור לזאת מארץ לחוה לארץ. סוריא לפסונה של ארץ ישראל להלן מעט: **לגישין אין**. משום דבקיין לשמה או שכימי לקיימיה: **לעבדים לא**. דלאו מארץ ישראל היא: **עפרה טמא**. שגורו עליה. ואף על גב דקבירא ליה להאי תנא כיבוש יחיד שמיא כיבוש דקתני חייבת במעשר אפילו הכי גזר עליה: **והמביא גמ' מסוריא**. לארץ ישראל כמביא (א) בחוה לארץ דלא שכימי שיימא: **והרואה ליכנס לה כשהרס נכנס**. מה שאין כן בארץ העמים. ולקמיה מפרש מאי היא:

ח.

כל ששופע ויורד מטורי אמנון. פי' בקונטרס מטורי אמנון ולפנים דהיינו לז' דרום ארץ ישראל ולחון לז' פסוי מזה לארץ וקסא לר"י דא"י אמאי נקט רבי יהודה קפלוריא הוה ליה למימר רואין כאילו חוט מחוט מטורי אמנון עד אוקיינוס כיון דתנא קמא נמי לזין גבול פסוי של ארץ ישראל קאמי

וגראה לר"י דטורי אמנון משתפע ויורד לז' מורח ולז' מערב ומורו של הר הוא הגבול מערבי של ארץ ישראל והנסין שבים רואין כאילו חוט מחוט מטורי אמנון כלומר מחודו של הר עד נחל מרים וקפלוריא לרבי יהודה אמי לזין נסין שנכנעין א"י וגראה שהכחוד דוחקו לרש"י לפרש כן דכתיב חוה יהיה לכם גבול לפון מן הים הגדול תמא לנס הר ההר וימתרגמין הר ההר טורי אמנון אלמא הכתוב בא לזין גבול פסוי ומיכו יכול להיות שההר מקוע בתוך פסוית מערבית אבל משפע ויורד לז' מורח: **רבי יהודה אומר כ"ל שכנגד ארץ ישראל ב'י**. שאל רבינו פטר לר"מ דזמון הוה היה להחמייד לר' יהודה כמעשר שאלו כמערה של ארץ ישראל והשיב דלא קיימא לן כרבי יהודה אבל קשה וכו' ר' יהודה היה מבי ככל ארץ ישראל שעד אוקיינוס שכולם היו בקיין לשמה או שעדים מליין לקיימם שאין כריך לומר פסוי נכתב לכך י"ל דלא כשבו הכל עולי ככל אי נמי דכפיש בקונטרס דכל שכנגד ארץ ישראל היינו כל הים שנכנגד ארץ ישראל דלא איירי ביבשה שעד אוקיינוס אלא גנסיין שבים הגדול דזווקא דכתיב (יהושע א) עד ים הגדול מצוא השמש יהיה גבולכם וכתיב (שמות כג) ושמתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתיים וממזרח עד הנהר פירוש ים סוף לז' דרום ים פלשתיים לז' מערב מזרח למזרח נהר פרת לז' פסוי ועוד י"ל שהיה יודע שחיו כולם בקיין לשמה לפי שהיה ידוע להם עד היכן ישראל עומדין ומשם

ואיך לא היו ישראל עד סוף העולם כדאמרין בסוף מנחות (דף קי.) מזרז כלפי מערב ומקטעיגי כלפי מזרח אין מכירין לא ישראל ולא ארציהם שנשמים: **המוכר עבדו לסוריא טמא**. אין לומר דכנגד פשיטא להו דהוי כחולה לארץ דתניא בסמוך וכנגד מיבעי להו דלא כן הוי סברתם איפכא ממה דפשיטא ליה לר' חייא בר אבא: **בשלשה דרכים שוותה סוריא ב'י**. ונקט [שלשה] לשון זכר אע"ג דסוריא לשון נקבה משום דעבד וגט הוי לשון זכר: **ב"ב"ב"ש יחיד**. פי' בקונט' שלא היו לשם כל ישראל ביחד כמו כניסות יהושע וכנשה ללוקח כולם אכל דוד לא כשם אלא לזרבו אכל בקפרי מפרש טעם אחר בסוף פרשת ויהי עקב דמשמע לפי שלא הייתה עדיין כל א"י כנושה דאמר התם סמוך לפלטורא שלק לא הורשת פירוש יבוסו שהיה סמוך לירושלים ואמה הולך וכבוש ארס נהרים וארס כובה אכל אחר שכל א"י כנשוהו דריש התם מדכתיב (דברים יא) כל מקום אשר תדריך כף רגלם וגו' שכל מה שהיו כובשים מחו"ל היה קדוש ואפילו יחידים: **בשדה**

אמנון עד נחל מרים מאן דאמר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כארץ ישראל ואיך כרכנן: **מיבעי ליה לנסין**. דמן החוט ולפנים לז' מורחיו (א) דלא תימא שפת הים הוא הגבול ואפי' במקום שהוא מתפשט ונכנס לתוך בין שני מקצועות התחומין: **לא לריי קרא**. כיון שנחון התחומין הם: **סוריא**. היא ארס כובה וכנשה דוד והוספה על ארץ ישראל: **כמוכר כחולה לארץ**. ומן לקמן (דף מג:) המוכר עבדו לחוה לארץ יא' לחירות דקנסין ללוקח משום דעבד שייך במלות ואסור לזאת מארץ לחוה לארץ. סוריא לפסונה של ארץ ישראל להלן מעט: **לגישין אין**. משום דבקיין לשמה או שכימי לקיימיה: **לעבדים לא**. דלאו מארץ ישראל היא: **עפרה טמא**. שגורו עליה. ואף על גב דקבירא ליה להאי תנא כיבוש יחיד שמיא כיבוש דקתני חייבת במעשר אפילו הכי גזר עליה: **והמביא גמ' מסוריא**. לארץ ישראל כמביא (א) בחוה לארץ דלא שכימי שיימא: **והרואה ליכנס לה כשהרס נכנס**. מה שאין כן בארץ העמים. ולקמיה מפרש מאי היא:

קבונה

עין משפט
ג' מ' מצוה

א מ"י פ"ו מהל'
גירושין הלכה י'
ב מ"י פ"א מהל'
מדות הלכה י'
ג (מ"י) שם פ"ו מהל'
גירושין הלכה י'
ד מ"י פ"ח מהל'
עדים הל' ו סג
פסין פו טושי' י"ד פ'
רפס פסין פכ'
ה מ"י פ"א מהל'
טומאת מת הל' ו'
ו מ"י פ"ו מהל'
גירושין הלכה י' ופ"א
קבלות מדות הל' ו ס'
לז ז מ"י פ"א מהל'
מדות הל' ז והל'
טו:
לח ז מ"י פ"א מהל'
טומאת מת הל' ו':

תורה אור השלם

ו. וגבול ים וזוהי לכם
הים הגדול וגבול זה
יזוהי לכם גבול ים:
בספר לז' ו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones